

[Jytte Andersen]

fat på denne diskussion, hvor vigtigt det er, at vi får sendt nogle signaler ud også til erhvervslivet, også til arbejdsmarkedets parter, om, at det faktisk er vigtigt at anstrenge sig for hele tiden at sætte ledigheden i fokus.

Men jeg synes godt nok også, man skal prøve at trække nogle linjer tilbage, når man står her den 14. januar og gør sig til helt.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg er nødt til at sige af hensyn til historiskrivningen på baggrund af hr. Poul Nødgaards indlæg om, at vi var enige fra Fremskridtspartiet og over til SF, at vi er enige om, at vi står med det største samfundsproblem overhovedet, og det er den diskussion om arbejdsløsheden, vi har. Men når det kommer til løsninger, har vi aldrig været i samme afstemningsboks som Fremskridtspartiet, for de er principielt i Fremskridtspartiet gået imod alle tiltag for at mildne luften for de arbejdsløse og for at sætte noget i gang, og uden de to ting kan vi overhovedet aldrig være sammen med Fremskridtspartiet i løsninger på det her område.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Det, der bringer mig herop for en kort stund, er fru Jytte Andersens bemærkning om finansloven og Fremskridtspartiet.

Lad os lige slå helt fast: Fremskridtspartiet deltog aktivt og konstruktivt – spørg finansministeren, han sidder her i salen – i disse forhandlinger, indtil Fremskridtspartiets forhandlere blev kaldt til finansministeren og fik at vide, at bl.a. Socialdemokratiet havde ønsket Fremskridtspartiet ud af finanslovforhandlingerne. Det må jeg jo sige, fordi det var den korte melding. Socialdemokratiet blev ikke nævnt, men der blev nævnt seks partier, og vi kan jo trods alt tælle. Og vi ved, at SF gik ind ad døren til finansministeren, da vi gik ud. Så træk to fra otte, det er seks; så ved vi, hvilke partier vi rent faktisk taler om.

Og så med hensyn til arbejdspladser. Læg lige mærke til én ting, når vi taler om at trykke på de knapper, der sidder nede ved vores pladser: Fremskridtspartiet stemmer aldrig for et forslag, der er ødelæggende for dansk er-

hvervsliv. Det gør bl.a. Socialdemokratiet. En lang række danske arbejdspladser er knust på grund af socialdemokratisk politik, hvor man kun har haft én tanke: at lægge øgede omkostninger på dansk erhvervsliv med det til følge, at virksomheder har måttet afskedige personale. Det ved fru Jytte Andersen godt, og jeg ved godt, at fru Jytte Andersen er nødt til nu at gå herop bagefter og afvise det; men det er lige så sikkert som amen i kirken, at det, jeg her siger, er rigtigt. Der er ingen, der har skadet dansk erhvervsliv, som Socialdemokratiet har.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil godt sige først til hr. Poul Nødgaard om finansloven og hvem, der er med, og hvem, der ikke er med: Det er jo regeringen, der indbyder de partier, der skal med, og vi har meget beklaget, at SF ikke var med i finanslovforhandlingerne. Men det afgørende, uanset om forhandlingsforløbet er på den ene eller den anden facon, er, hvad der rent faktisk sker, når man skal trykke på knapperne ved de endelige afstemninger, og dér er det fuldstændig rigtigt, som fru Lilli Gyldenkilde sagde, at når det kommer til stykket, når man skal vælge mellem den røde og den grønne knap, så trykker Fremskridtspartiet altid på den knap, der skaber dårligere vilkår for de ledige, og som skaber flere ledige. Det er vores opfattelse, det er vores oplevelse i Folketinget. Jeg har været medlem af Folketinget i 13 år, og det har altid været min opfattelse.

Og så vil jeg selvfølgelig fuldstændig afvise, at Socialdemokratiet i sig selv skulle være arbejdsløshedsskabende. Vi har faktisk også i forbindelse med den seneste finanslov trukket i den retning, at der skulle skabes bedre vilkår for arbejdsmarkedet, for erhvervslivet, og vi er gået ind for en jobskabesudvikling. Vi har bl.a. været meget optaget af noget af det, som arbejdsministeren sagde, nemlig at få styrket vækstlaget i erhvervslivet, i de små og de mellemstore virksomheder, hvor vi mener der er et potentiale for at skabe nye arbejdspladser. Noget af det mest spændende, vi skal udmønte efter finansloven, er, hvordan vi får de små og mellemstore virksomheder til at etablere det netværk, der gør, at de kan være jobskabende, at de kan forny sig, at de kan spille sammen også i forhold til den internationale verden, vi lever i.